

کلمه ای که بر معنایی مستقل (کاری یا حالتی) و بر واقع شدن آن در زمان گذشته یا حال یا آینده دلالت کند.

ذهاب (رفتن)

اسمی است که بر انجام کار یا پدیدار شدن حالتی دلالت کند، بی آن که بر زمان معنای خود، دلالتی داشته باشد.

مصدر

اصل کلام است.

فقط فعل مذکور معلوم، به طور مستقیم، از مصدر گرفته می شود.

عَسَى (امید است)

افعال معدودی هستند که مصدر مستعمل ندارند.

اسماء مشتقه: اسم هایی که از فعل مشتق می شوند.

اسم فاعل

اسم مفعول

صفت مشبهه

اسم مبالغه

اسم تفضیل

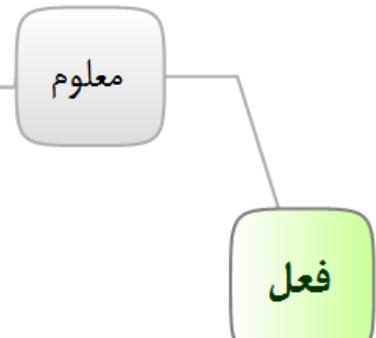
اسم مکان

اسم زمان

اسم آلت

نصرَ عَلَيْهِ مُحَمَّدًا (علی محمد را یاری کرد)

فعلی که به فاعل آن، نسبت داده شود.

نصرَ مُحَمَّدَ (محمد یاری شد)

فعلی که فاعل آن در کلام ذکر نشود و مفعول، به جای آن، بنشینند.

